

Antimarketing két tételben

I. tétel

Kellemes találmány az ingyenes újság. Reggel, ha nincs más olvasnivalóm, felszedem a megállóban, és nagyjából kitart a végállomásig. Egyebek közt ezért is bosszantott, amikor olvasmány helyett egy teljes oldalt elnyelő hirdetés tátogott rám belőle mindössze annyi üzenettel, hogy bizonyos piaci szereplő tiszta bankkal indul.

Szép dolog a közönségkapcsolati – magyarán PR – munka, ha jól művelik, de vajon mit vártak ettől az akciótól? Hogy megszeressem a szóbanforgó intézményt, vagy legalább is elfeledjem mindazt, ami a közeli és a kevésbé közeli múltban arra indított, hogy ne nagyon szeressem? Nos, attól, hogy elvették az olvasnivalómat, nem fogom jobban szeretni őket, s ahogyan megszólítottak, az is csak bosszantott.

„Jenő, gyere haza, minden el van feledve”? Alig hiszem, hogy hirdetés ebben bármit segít, bármit ér. Lehet, hogy nincs igazam, de ez az oldal engem semmi jóról sem győz meg. Szövegben, önreklámban az elődök is óriásiak voltak. Sok mindennek kell történni, nagyon is érdemi – és nem pedig ilyen – lépéseket kell látnunk ahhoz, hogy elhiggyük a kedvező változást.

A dolog legkönnyebbik vége pénzt költeni hirdetésre – éppen ezért nem is győz meg. Sőt! Ezt a céget éppen azért nem szeretem, mert nagyon is sokba került és még többre kerül most nekem, az adófizetőnek. Ezt a hirdetést is csak a mi adóforintjainkból fizethetik – hát miből tetszenek gondolni, hogy ebben nem azt látjuk, már megint költik a pénzünket, igen, a mi pénzünket.

Talán vaksággal ver a sors, de bizony nem látom, hogy a hirdetőnél a pénzköltés hajlandóságához legalább valamelyes szakmai színvonal is társulna. Az üzenet vezérszava a tiszta, az újságlapon elébünk táruló kép azonban egyáltalán nem kelti a tisztaság érzetét. Ellenkezőleg, a szürke foltok és tónusok a latyakos úttest kellemetlen, taszító, borzongató képét idézik. Nagyjából annyira tűnik tisztának ez a lap, amilyen tisztának érzem mindazt, amit most így akarnak

feledtetni velem, s amire a keservesen nagy, ránk kényszerített számla még oly sokáig emlékeztetni fog. Nem az lenne a szakmai minimum, hogy az üzenő tudja, mi jön át egy közönséges újságpapíron?

Ez a hirdetés valóban megrémiszt. Vajon azoktól, akiknek itt erős, megbízható céget kellene építeniük, csak ennyi telik? Vagy ami még rosszabb, ennyivel is megelégszenek?

Persze lehet, hogy mindebben nincs igazam. Lehet, hogy az üzenő a Gábor Zsazsa szabályt követi: mind-egy, hogy mit mondanak, csak beszéljenek rólunk. Csak azt a számlát, csak azt tudnám feledni...

- op -

II. tétel

Mindig nagy tisztelője voltam a munkájukat becsületesen végző embereknek, ugyanúgy a rajtam segítő szolgáltatóknak, akik netán még leleményesek is az érdekemben. Nem önzetlenül teszik a dolgukat – persze, hogy nem –, fizetséget várnak és kapnak, hiszen ebből élnek. Nekem pedig korántsem mindegy, hogy milyen szolgáltatásért adom a pénzemet, ímmel-ámmal elvégzett, vitatható minőségű produktumért-e, avagy...

Vannak jó példáim, de ezeket csak azért említem, hogy senki ne vádolhasson elfogultsággal, miszerint csak a rosszat vagyok képes észrevenni (mert írásom célja, a címből következően, egy az utóbbi kategóriába tartozó példa „megvitatása”).

Szóval a jóval kezdve:

- Sokszor adódott úgy, hogy este/éjszaka kellett vonatoznom, s bár akkor eszembe se jutott, hogy ennek örüljek, ma meg kell állapítanom: jó dolog, hogy a vonat akkor is járt.
- Nem szoktam hozzá, s nem is nagyon igénylem, de díjazom, hogy esetenként éjszaka is vásárolhatok egy-egy élelmiszerboltban.
- Ne legyen rá szükség, de sajnos megtörténik, hogy „munkaidő(mö)n túl” kell szerelőt hívnom,

mert éppen akkor „fogyott el” a gáz a lakásban (kint meg 15 C° van mínuszban), vagy eltört a vízcső, szintén tekintet nélkül az óra állására. Nagy öröm, ha telefonomra nem dühös elutasítás a válasz, hanem a gyors segítség.

- A Gázművek számomra máig hihetetlen tempójú reagálására (a bejelentéstől számítot alig fél órán belül kicserélték a gázórát), avagy a sarkon lakó vízvezeték-szerelő „pizsamás” megjelenésére (no jó, a pizsamára melegítőt húzott) csak a legnagyobb elismeréssel tudok gondolni.

Ennyit a pozitív tapasztalatokról – ha tetszik, a tanmese szándékával. Merthogy – az ellenpéldára rátérve – a Magyar Posta nem áll feladata magaslátán. Enyhén szólva... Van valami arisztokratikus gőg abban, ahogyan ügyfeleit (le)kezel. Az idők kezdetén ugyanis valaki kitalálta, hogy a kézbesítés egyetlen lehetséges módja, ha a küldeményeket az én munkaidőmben, napközben hozzák házhoz. Ami egy átlaglevél esetében működik is, bedobják a ládába és kész. Node: Átlaglevelem egyre kevesebb van, ajánlott viszont egyre több, s akkor viszont azt át is kellene vennem. Ezzel szemben, eléggé el nem ítéhető módon, nem vagyok otthon.... S ez évtizedek óta nem érdekli a Magyar Postát! Hozza rendületlenül, s viszi is vissza, rám hagyván az értesítő cetlit, hogy fáradnék be magasságos hivatalukba, s ugyan kézbesíteném ki magamnak mindazt, aminek kézbesítéséért a Posta kasszíroz. Aztán kutyagolás, sorbanállás, dühöngés, és jobbra azt tudom meg (ajánlottan), hogy melyik hatóság mire szólít fel, s legfőképpen mennyi pénzt vár tőlem. (Legutóbb példának okáért az önkormányzat, súlyadó címén...)

Van azonban e postai (nem)szolgáltatásnak egy minősített esete is. Ha jogász lennék, bizonyára úgy fogalmaznék, hogy ezért halmazati büntetés jár! Megesik ugyanis, hogy van otthon valaki, át is venné a küldeményt, ha megadatna neki a lehetőség. Teszem azt – s ezt most méltóztassanak az érdektelen érdekeltek (alias postai antimarketingesek) szó szerint végigkövetni – él a kézbesítő századunk egyik technikai csodájával, a kapucsengővel. Igen, jól tetszenek olvasni: kapucsengőt írtam. Dicsekvésnek tűnhet, de nálunk van ilyen.

Nomármost: azt kézbesítőileg megnyomva, a lakásban tébláboló szerencsés címzett szintén gombot nyom, ezzel nyílik a kapu, s szabad az út a kézbesítő előtt. A küldemény átadatik-átvétetik, cédula elismerőleg aláíratik, s a dolog ezzel elrendeztetik. (Ha a címzett történetesen nem áll a kaput nyitó gombnál, fél perc türelem a kézbesítőtől elváratik. Még akkor is, ha a Magasságos Hivatal ezzel nem ért egyet.) De nem így működik a rendszer. Értesítő cédula automatikusan az utcán lévő levélládába, címzett automatikusan

a Postára, a többit már tudják... címszó: dühöngés, s csekélyke szabadidőből egy-egy óra elrablása.

Az alapesetre visszatérve (nem vagyok otthon): Hogy netán lehetne este is kézbesíteni? Ugyan már... Összeszámolták-e valaha postáék, hogy hány küldeményt sétáltatnak naponta teljesen feleslegesen? Szorult-e ott akárkibe is annyi érzék saját munkája iránt, hogy rájöjjen: idejük jórésztében léggömböt hámoznak? S ez nem zavarja őket? Semmi affinitás? Semmi megújuló (=értelmes) szolgáltatás?

Mert nekem évente egy munkanapnyi időm biztosan rámegegy arra, hogy magamnak kézbesítsek. Végiggondolták-e postáék, hogy ez összesen hány munkanap az országban? S most zsaroljam őket azzal, hogy sajnós az otthon töltött időm jórésztében is dolgozom, pénzt próbálok keresni, s értékes óráimat rabolják el? S ez mit jelent egy laza országos összesítésben?

Abbahagyom, nem hányom tovább a falra a borsót. Lelki szemeim előtt lebeg egy ilyen „szintű” vasúti szolgáltatás, amikor a MÁV közli, hogy szíveskedjek munkaidőben vonatolni, mert este a mozdonyvezető bizony hazamegy. Ha meg Pestről el akarok jutni – teszem azt – a szomszédos Miskolcra, este, mert én ilyen vagyok, akkor ott a kézi hajtány (így hívják egyáltalán? van még ilyen?), szolgáljam ki magam, utazzak önerőből, de azért a pályadíjat fizessem ám meg.

S ezzel – elmagyarázom! – nem a vasútnak akartam tippet adni.

- la -

RACIO Kft.

Könyvtervezés, grafikai munkák tervezése

- Könyv- és jegyzettördelés, nyomdai előkészítés
- Folyóiratok tördelése, korrektúrázása
- Prospektusok, szórólapok, kiadványok készítése

Telefon: 06-30-9278-315
e-mail: sxs@elender.hu